

Det Anarkistiske Bibliotek

Revolutionær

Christian Christensen

Christian Christensen
Revolutionær
21. februar 1914

Hentet 05/03/17 fra <https://web.archive.org/web/20071013211911/http://www.anarkister.dk/revolutionaer.htm>
Fra det syndikalistiske tidsskrift *Solidaritet*.

da.theanarchistlibrary.org

21. februar 1914

Og det skal af din gerning kendes, om du er en mand.

Jeg kan da dristigt forudsætte, eftersom du holder dette papir i din hånd og lader øjet søge ned over disse linier, at du ikke hører til dusinkravlet, som bare hører efter, hvad andre siger, og ikke vover selv have en personlig mening.

Jeg tager dig for et menneske, en arbejder, med ærlig vilje til at forstå og fatte de nye tanker, som tiden frembærer, og nu står du her overfor begrebet – revolutionær, dette i de indifferentes øren frygtelige ord, og spørger: Hvad betyder egentlig dette ord – hvilket begreb rummer det i sig?

Og jeg kunne vel holde et længere teoretisk foredrag for dig om dette ords betydning. Dets skiftende nuancer i historiens løb, dets springende betoninger i filosofiens, moralens, økonomiens, politikken og juraens indviklede verdener, men jeg vil spare mig selv for denne ulejlighed og dig for denne skuffelse, thi du ville ikke forstå mig og lægge bladet mismodigt bort.

Og hvad i alverden rager det også os håndens arbejdere, hvad filosoffer og retslærde mener om begreber. Hvis vi praktisk, ja rent korporligt forstår, at være revolutionære, er det os, der dikterer, hvad de herrer skal mene.

Nej, vi vil ikke teoretisere i en verden og en virkelighed, der vælter sig i dannede løgne og håndgribelige selvmodsigelser mellem moral og gerning.

Vi vil lade de dannede herrer vrøvle og spille revolutionære i diplomatfrakker ved fine debatter og vrøvlekoncerter; imens vil vi glo på selve livet med vore tunge, alvorlige øjne.

Og her er det jeg griber dig hårdt i armen og peger på din slægt.

Hvem vover at bestride, at din far og mor var flittige stræbsomme mennesker, der sled og stred i arbejde fra de kunne magte et værktøj til de var så gamle og forslidte og ødelagte, at de ikke kunne mere.

Og hvem vover at bestride, at de var lige så fattige den dag de døde, som den dag de fødtes.

Jeg holder dit blik fastnaglet til denne trøstesløse kendsgerning og spørger dig: Stod det anderledes til med dine bedsteforældre? Står det anderledes til med dig? Og er udsigterne for dine børn anderledes?

Jeg siger dig, at jeg tror om dig, at du har moralsk mod til at se denne alvorlige kendsgerning lige i øjnene.

Du arbejdede i går og du arbejdede i dag. Du har arbejdet og slidt i årevis, og dog står du stadig overfor det faktum, at du kan risikere at skulle se dine børn sulte.

Jeg betragter dig ikke som en moralsk usselryg, der kan trøste denne din sørgelige stilling med, at dit afkom kan få lov at halvsulte på samfundets godgørende reformmad.

Hører du til denne foragtelige kategori af medskabninger, da gå på fattiggården straks og få dit nummer, thi du vil aldrig forstå dette blad og hører ikke hjemme, hvor frie mennesker færdes.

Nej, jeg forudsætter, at du ikke alene kan se denne din håbløse stilling, men at du tillige har så meget personlig stolthedsfølelse, at du kan reagere mod den.

Og vover du at se til bunds i denne din slægts skæbne, da vil du se, at I igennem sekler har trællet for andre, og at du endnu står på det standpunkt, at du og din hustru kun lever for at trælle for andre, kun eksisterer på det grundlag, at I skaber rigdom og velvære til andre.

Og endnu dybere, at I har sat børn til verden til at arve jeres trældom, som I arvede den fra jeres forældre.

Se, siger jeg, se på din egen tilværelse, hvor trist og grå, hvor fattig på glæde og adspredelse, men hvor rig på slid, spekulation og savn af enhver art.

Se i denne stund engang på din hustrus tilværelse, er det ikke det samme svar? – Og dine børn?

Er din tanke og dit sunde følelsesliv ikke fordærvet af slægtens forkuelse, da må din sjæl rejse sig i glødende harme mod det samfund, der byder det flittige og stræbsomme menneske slige kår.

Og kan du reflektere logisk, da indser du, at almisse ikke kan rette på forholdet. Dine bedsteforældre fik måske fattighjælp og du får måske arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvad har det hjulpet? Intet! Nej, godgørenhed eller hjælp i hvilken som helst form, når den ydes til det blotte livs opretholdelse, er ikke alene en ydmygelse, men en blodig fornærmelse, mod det stræbsomme, sunde menneske, hvis bærende følelser og tanker er at klare sig selv.

Du indser, at der har været humane hjælpere for de fattige og undertrykte siden fem hundrede år før Kristi fødsel, og at al godgørenhed og hjælp udefra kun har ført til fortsat håbløst slaveri for slægterne i årtusinder indtil i dag, hvor endnu det flittige menneske står overfor sulten og undergangens omvæltende problem.

Har du af dette lært at indse, at alle reformer kun er en reparation af det gamle slaveri, kun en forbedring for at det fortsat kan gå, da begynder du at fatte begrebet revolutionær.

Har du frihedstrang i din sjæl efter selvstændighed, efter det elementære, ja rent dyriske instinkt til at kunne klare dig selv, da forstår du de arbejdere, hvis hjerter gløder i had mod de fine hallunker, der kommer og vil »hjælpe« de fattige. Hvem har bud efter disse blodige fornærmere? Er vi ikke født med retten og pligten til at klare os selv og vort afkom? Vi har vel den samme ret

som dyret. Og disse fornærmelser er dobbelt blodige, fordi de søger at negligere det arbejdende menneske til en uselvstændig slave, der skal hjælpes.

Forstår du disse tanker?

Står du selv med hænder, der kan arbejde, og hjerne, der kan tænke, og så skal være fattiglem?

Forstår du det glødende had, der må brænde i brystet på hvert tænkende frihedselskende menneske, hvis sjæl krænkes i sådanne forhold?

Ja, forstår du dette, da forstår du begrebet – revolutionær, thi da brænder dets ild i din egen sjæl.

Og du vil kaste ethvert håb om fremtid i dette samfund til side, og du vil kæmpe sammen med andre frigjorte arbejdere for at vælte dette samfund, for at omstyrte det sammen med dets snyltende overklasse og dito reformatorer.

Du vil se, at dine børns fremtid ligger bag den sociale revolution, og du vil med hver en fiber af kraft, med hver trævl af faderfølelse, og ved hvert middel søge at fremme revolutionen.

Det lille barn råber ind i din sjæl:

»Bliv revolutionær!«